

OBSERVATIONUM

IN

AESCHYLI AGAMEMNONEM
SPECIMEN

SCRIPTISIT

GUIL. GOTTHILF SALZMANN.

**Μυαρον, ἢ θηρῶ τοι τοξότης τις ὤς;*

Agam. v. 1195.

BEROLINI
APUD G. REIMER.
MDCCCXXII.

Cum in legendo Aeschylo, qui miro semper amore animum tenuit, id quoque enitendum ducerem, ut ad explicandos et emendandos locos adhuc controversos pro viribus aliquid conferrem, jam in libello isto ex Agamemnone quosdam, utpote specimen horum meletematum, tractavi. Neque inutilem laborem suscepisse putabo, dummodo uni alterive loco praestantissimi poëtae, qui tot caliginibus obductus totque vitiis deformatus ad fides pervenit, ut interpretatio ejus nonnisi juncis multorum viribus et studiis rite juvari posse videatur, medelam aliquam invenisse contigerit. Nostris enim temporibus etiam, licet egregie jam multi VV. D.D. in hac provincia versati sint, plurima adhuc salus ab acumine criticorum exspectanda est. Nam ut de iis locis, quavis fere pagina obviis, taceam, qui, cum sensum haud ita reconditum habeant, accuratiores tamen explicatione indigent, multi obscuriores et male tentati etiam post eximias Cl. Schützii curas supersunt, qui singulare adhuc examen requirunt; istorumque praecipue in hoc libello rationem habere mihi proposui. Metricis vero quaestionibus, quae plurimae et difficilissimae adhuc supersunt, de industria, ubi fieri potuit

abstinui, cum in singulis aliquid moliri, priusquam Hermannus, tragicorum criticus quotquot nunc vivunt facile princeps, tota secundum certa principia ordinaverit, vix satis tutum sit; licet in nostra tragoedia theoriam ejus ex egregia translatione metrica, qua de Humboldt, Vir Excellentissimus, populares nostros donavit, ad partem jam colligere possumus. — Inter omnes vero Aeschyli tragoedias, quae aetatem tulerunt, nulla tantis obscuritatibus plena fuit, quam praestantissima illa in qua hic versamur, ita ut magnus Salmasius dicere non dubitaverit: unum Agamemnonem plus habere obscuritatis quam omnes veteris testamenti libros cum suis hebraïsmis, chaldaïsmis, samaritanaïsmis etc. — eademque nunc etiam prae caeteris criticorum ἀκριβείᾳ indiget, ut, quantum hodie fieri potest, intelligi et ad pristinam suam formam revocari possit. — Equidem, licet non plena suppellectile critica adjutus fuerim, tamen omnes libros huc pertinentes, quibus e Bibliotheca Regia, egregie instructa, et officiosa hujus Academiae Professorum, V V. D D. munificentia potiri contigit, in usum converti. Si vero nihilominus sententia fortasse aliqua a me prolata in lebello, quem inspicere non contigit, me inscio latitat, fraudi mihi hoc esse nolim; nam libenter suum cuique tribuo, omnesque observationes et conjecturas omisi, quas ab aliis jam factas esse serius cognovi. —

Vers. 167.

Οὐκ ἔχω προεικάζσαι,
Πάντ' ἐπισταθμόμενος,
Πλὴν Διός, εἰ τὸ μῦθον
Ἀπὸ φροντίδος ἄχθος
Χρὴ βαλεῖν ἐτητύμως.